

— eller Kirkerne, for saa vidt det er dem, der skal anlægge Kirkegaardene. At lægge 10 Aar til de 20 vil altsaa sige, at Grave-ene skal ligge urørte en halv Gang saa lang Tid. Saa meget hurtigere vil der altsaa blive stillet Krav om nye Kirkegaardes Anlæg, og det er en ret kostbar Foranstaltning, som man grumme nødig gaar til. Jeg har i min Praksis Erfaring for, at blot en nødvendig Udvidelse med en Tønde Land har kostet 13,000 Kr. Maaske er det ikke saa slemt andre Steder som der, fordi det var et Areal, der skulde opfyldes, men det kan blive slemt nok, og jeg har ofte set, at man i større Købstæder har krympet sig ved igen at skulle anlægge nye Kirkegaarde.

De øvrige Bestemmelser om, at der kan faas særlige Syn og Oversyn, er vist ganske heldige og naturlige, navnlig for visse Kirker, for at der kan blive taget tilbørligt Hensyn til deres særlige Beskaffenhed.

Jeg skal altsaa paa det bedste anbefale, at det foreliggende Lovforslag undergives fortsat Behandling i et Udvalg, og at Arbejdet bliver fremmet saa hurtigt som muligt.

Enevold Sørensen: Det foreliggende Lovforslag, som er behandlet med saa stor Interesse og udarbejdet med saa stor Dygtighed af det kirkelige Udvalg, rummer jo, som allerede omtalt, i alt væsentligt den gamle Kirkesynslovs Bestemmelser, deri indarbejdet alle de Suppleringer, som denne Lov efterhaanden har faaet siden 1861 ved administrative Anordninger, hvor Ministerierne har søgt, saa vidt muligt og saa langt Lovens Rammer tillod dem, at faa Kirkesynsloven af 1861 og de deri stillede Krav til at holde Skridt med Tidens videre Udvikling. Og det er sikkert ogsaa nu paa Tiden, efter at Kirkesynsloven i saa høj Grad er blevet suppleret og udvidet med saadanne administrative Bestemmelser, at faa en ny Kirkesynslov. Det hedder i den nugældende Lov af 1861, at Synet skal paase, at Kirken „fyldestgør Fordringen om Orden og Sømmelighed og saadan Bekvemmelighed, som er fornøden til uforstyrret Andagt“. Det samme er gentaget her, men med Tilføjende, at Synet „kan derfor fordrø saadanne Forandringer og Anskaffelser, som efter Tidens almindelige Krav maa anses for at være tjenlige til at øge Kirkebygningens Hygge og Værdighed“. Man ser, at Loven her indskyder det mere bevægelige og stadig fremadskridende Moment „efter Tidens almin-

delige Krav“. Loven tilsigter at holde Kirkerne paa det Standpunkt, som Nutiden maa stille til Bygningernes Værdighed og Hygge, med Hensyntagen til, at Ærbødigheden for gamle Fortidsminder og Forstaaelsen af deres Betydning er langt større i vor Tid, end den var i 60erne, og lægger samtidig Vejen aaben for, at Fordringerne kan vokse med Tidens almindelige Krav.

Helt nye Bestemmelser træffer man i Afsnittet om Kirkegaarde. Disse er i den nugældende Kirkesynslov meget stifmoderligt behandlede, og Kirkegaardene er derfor ogsaa af mange private Kirketiendeejere behandlede ret ligegyldigt. Der har det været vanskeligt for Ministeriet i Tidens Løb at fuldstændiggøre Lovens yderst sparsomme Fordringer med supplerende Bestemmelser, ligesom det sikkert er her, private Kirketiendeejere har rejst Modstand mod Synets Krav og Henstillinger. Forslaget bringer nu en Række nye Bestemmelser sigtende til Kirkegaardenes Orden og Hygge, og det er paa dette Omraade, den nye Kirkesynslov i mange Egne straks vil give sig et direkte Udtryk som indførende noget nyt og godt.

Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, idet jeg i øvrigt paa mit Partis Vegne paa det bedste kan anbefale det foreliggende Lovforslag til videre velvillig Behandling.

Theilmann: Trods dette Lovforslags mange Paragraffer og Enkeltheder maa man dog sige, at det er ret let overskueligt. Det forekommer mig at være udarbejdet paa en saadan Maade, at man ikke let løber vild deri. Der kan naturligvis være noget forstyrrende i Benævnelserne Syn og Oversyn, naar man lige har læst Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse, hvor der er nævnt Tilsyn og Overtilsyn. Men hvis der skulde foretages en Rettelse i den Henseende, maatte det vel blive i Lovforslaget om Kirkers Bestyrelse. Jeg tror for Resten, at Spørgsmaalet blev rejst i Folketinget, og da man nu ikke har fundet noget bedre Udtryk, maa man vel betragte den Opgave som uløselig. I øvrigt kan jeg efter den udførlige Behandling, Lovforslaget har faaet af de foregaaende Talere, fatte mig i Korthed. Mit Indtryk er, at Forslaget som Helhed maa betragtes som et godt Værn for Kirkerne og Kirkegaardene, saaledes at disse kan være gode, smukke og hyggelige Steder. Selv om man kan sige, at Kravene til Kirketiendeejerne er skærpede meget i Lovforslaget, maa man